

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **M. P.**, bytem, zast. obecným zmocněncem M. P., bytem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.8.2014, č.j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně napadala rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2014. Uvedla, že tímto rozhodnutím bylo dle ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění rozhodnuto o tom, že žalobkyně není osobou invalidní. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku o invaliditě ze dne 23. 7. 2014, vypracovaného v rámci lékařské prohlídky posudkovým lékařem ČSSZ v Olomouci. Dle uvedeného posudku poklesla míra pracovní schopnosti v případě žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 30%. V tomto posudku a na základě něj vydaném rozhodnutí je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pracovní schopnost postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu E, položce 1, písm. c), přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které je stanoven pokles míry pracovní schopnosti o 30-40% (postižení svalové a kosterní soustavy, bolestivý syndrom páteře včetně

stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének se středně těžkým funkčním postižením, závažné postižení jednoho nebo více úseků páteře se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře, insuficiencí svalového korzetu, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, s funkčně významným neurologickým nálezem, s poškozením nervu, popř. symptomatologie neurogenního močového měchýře, se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení, některé denní aktivity omezeny). Posudek ČSSZ v Olomouci o invaliditě a na něm založené rozhodnutí ČSSZ z 19. 8. 2014 považuje žalobkyně za skutkově nesprávné a tím i nezákonné z následujících skutkových a právních důvodů, k čemuž uvádí následující.

Jako hlavní příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu sice také jako ČSSZ v Olomouci spatřuje v postižení uvedeném v kapitole XIII., oddílu E, položce 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které je stanoven pokles míry pracovní schopnosti 30-40 %. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že vzhledem k její diagnóze a s ní spojeným zdravotním problémům se jedná o podhodnocený závěr. O tom svědčí i žalobkyní předložené odborné lékařské nálezy, které měla ČSSZ v rámci námitkového řízení k dispozici. Samotný posudek o invaliditě ČSSZ v Olomouci a na základě něho vydané rozhodnutí ČSSZ ze dne 19. 8. 2004 uvádí následující závěry, s nimiž nesouhlasí. Nesouhlasí zejména s tím, že v jejím případě bylo stanoveno jen středně těžké funkční postižení v dolním pásmu rozmezí, což považuje za neodpovídající jejímu aktuálnímu zdravotnímu stavu. Tento skutkový závěr ČSSZ není podložen žádným relevantním podkladem, je jen výrazem subjektivního postoje MUDr. N. Dále pak zpochybňuje závěr ČSSZ v Olomouci o možnosti její rekvalifikace a výkonu práce v klidovém režimu. Tyto závěry jednak narážejí na její současný a prokazatelný zdravotní stav a také na její dosavadní pracovní kvalifikaci, tj. ryze dělnické profese, kterou LPS ČSSZ nebere v úvahu vůbec. Celkově je přesvědčena o tom, že jí napadené rozhodnutí ČSSZ je rozporné i s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve kterém je uvedeno, že: *„V odůvodnění (rozhodnutí) se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádá s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“* ČSSZ se totiž v žalobkyní napadeném rozhodnutí jen velmi slabě vypořádává s námitkami, které se týkají jejího zdravotního stavu, a které vznesla v rámci námitkového řízení. Tyto námitky, které jsou dokladovatelné předloženými odbornými lékařskými nálezy ze strany žalobkyně, toliko vypočítává, zmiňuje i výčet odborné lékařské dokumentace, ale jejich obsah také nevypořádává. Obsah žalobkyní předložených odborných lékařských nálezů je v příkrém rozporu s napadeným rozhodnutím ČSSZ, jehož obsah považuje jen za výraz subjektivního postoje LPS ČSSZ Olomouc, a z nějž není patrné, o jaké podklady se jeho závěry opírají.

Co se týče současného zdravotního stavu žalobkyně, který je prokazatelný z jí předložené odborné lékařské dokumentace a procesu podávání žádosti o invalidní důchod, uvedla následující:

V srpnu 2011 prodělala svoji první operaci páteře, tuto prodělala na Ukrajině, protože potíže ji zastihly nečekaně, když tam právě pobývala a její stav vyžadoval okamžitou operaci, již nebyla skoro schopna se pohybovat. Po operaci došlo k výraznému zlepšení jejího stavu. V červnu 2013 však musela na operaci páteře znovu se stejným problémem na stejném místě. Opět se jednalo o akutní operaci, prakticky okamžitě po její hospitalizaci v nemocnici, s

podobným nástupem a průběhem obtíží. Pak následovala rehabilitace a lázeňský pobyt. Operace, rehabilitace a lázně její stav opět zlepšily, ale již ne do stavu po první operaci. V únoru 2014 nastoupila do nového zaměstnání a během týdne v práci se její stav opět dramaticky zhoršil. Stav naštěstí nebyl tak vážný, aby musela podstoupit již třetí operaci. Proto jí byla pod CT aplikovaná PR terapie, a poté opět rehabilitace, obojí bez pozitivního efektu a následně léčba pomocí infuzí, potíže však přetrvávají dodnes. Naposledy byla 6 měsíců v pracovní neschopnosti, nyní je od 20. 8. 2014 v evidenci úřadu práce, protože jí skončil nárok na nemocenské dávky. Stále ale pravidelně navštěvuje lékaře a dle léčebného plánu bude žádat o další lázeňský pobyt. ČSSZ v Olomouci při svém posouzení vůbec nezohlednila skutečnost, že žalobkyně akutní operaci musela v posledních 3 letech podstoupit již dvakrát s tím, že problémem a na stejném místě, a že i přes všechnu pooperační péči, rehabilitaci, lázeňský pobyt, se jí potíže vrátily potřetí, dodnes se jich i přes prodělanou PR terapii nezbavila. Její stav tedy v žádném případě nelze považovat za stabilizovaný ve smyslu § 36 odst. 6 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Neustále jí hrozí, že u ní dojde k prohloubení zdravotních komplikací, které mohou skončit operací, jako již dvakrát před tím, její zdravotní stav tedy vyžaduje klidový režim bez větší zátěže a s trvalou rehabilitací, jakákoliv zátěž se okamžitě negativně projeví na jejím zdravotním stavu, z toho důvodu nelze její stav hodnotit jako stabilizovaný, umožňující nástup do práce, a když, tak se značným omezením a opatrností, které jistě výrazně převyšují pokles míry její pracovních schopností o více než 30 %. Je zcela vyloučena ze všech zaměstnání, které jsou byť jen minimálně fyzicky náročné, rovněž s profesí, kde by měla trvale sedět či trvale stát, toho prostě není vzhledem ke svému zdravotnímu stavu schopna. Tedy její stávající profese šičky je u ní navždy zcela vyloučena. Vzhledem k její kvalifikaci a zdravotnímu stavu je její uplatnění na trhu práce, aby se přitom současně nezhoršil její zdravotní stav, minimální. Nerozumí tomu, kolik operací by musela ještě postoupit, aby byl její zdravotní stav posouzen jako invalidní, byť jen třeba v I. stupni. Nežádala o invalidní důchod ani po první ani po druhé operaci, doufala, že se z toho dostane, ale když se to prostě nepodařilo, neměla jinou možnost. Žalobkyně ze svého stavu, který není ani po dvou operacích dobrý, samozřejmě radost nemá, ale po třetí na operaci jít nechce. V současnosti je ráda, že se zvládne postarat sama o sebe a o základní věci v domácnosti a nechce skončit tak, že vlivem chybného posouzení jejího zdravotního stavu se nezvládne jednou postarat ani sama o sebe. Dnes je pro ni problém se pořádně vyspat, v noci jí znecitliví noha, což musí řešit podkládáním nohy polštářem, při otáčení se budí, ráno jí dělá problémy vstát z postele a musí se napřed pomalu rozhybat. V nohou mívá křeče a brnění a občas toto střílí do zadku. Tento stav rozhodně nemůže považovat za stabilizovaný, takový, který jí umožní nastoupit do práce.

Dle jejího názoru posouzení její žádosti nebylo objektivní a hrály v něm roli i jiné skutečnosti než jen její zdravotní stav, a to jednak její nízký věk a potom velké množství žádostí o invalidní důchod, které musí OSSZ v Prostějově řešit. Žádost o invalidní důchod se se rozhodla poprvé podat až v okamžiku, kdy měla její práce zásadní vliv na její zdraví, za pouhý týden zásadní horšení jejího stavu, i když její práce šičky nebyla nijak fyzicky náročná, seděla a šila.

Na začátku byl problém žádost na OSSZ vůbec podat, pracovnice tohoto úřadu podmiňovala možnost podání žádosti tím, že si nejdříve musí zažádat o jakýsi informativní výpis z důchodového pojištění, jehož vystavení bude trvat asi tři měsíce, a až teprve po jeho předložení, může podat žádost o invalidní důchod. Se zdůvodněním, že dnes si o důchod žádá

každý druhý. Tento postup si na OSSZ v Prostějově rozmysleli, až na základě doporučeného dopisu, ve kterém žalobkyně požadovala zákonné odůvodnění tohoto postupu. Pak jí tedy z OSSZ v Prostějově zavolali a řekli, ať si přijde podat žádost o invalidní důchod.

Následně nechala OSSZ vypracovat lékařský posudek, ve kterém ohodnotili její pokles pracovní schopnosti jen na 20%. Žalobkyně podala opravný prostředek - námitky, ve kterých vyjádřila nesouhlas se závěry lékařského posudku a rovněž upozornila na předchozí podivný postup na OSSZ v Prostějově. Na základě její námitky byla předvolána na OSSZ v Olomouci, kde mělo dojít k přezkoumání jejího zdravotního stavu. Z toho, jak toto jednání před LPS v Olomouci probíhalo, byla ale žalobkyně zděšena, v podstatě se jednalo pro ni o zcela zbytečnou traumatizující cestu do Olomouce, kde jí jen lékařka LPS vynadala, že si dovolila stěžovat na protiprávní postup OSSZ v Prostějově, že jí zpočátku bránili podání žádosti. Podle přítomné lékařky LPS v Olomouci byl tento postup v pořádku a žalobkyně si neměla do Prahy co stěžovat. Víc nic lékařku nezajímalo, včetně zdravotního stavu žalobkyně, v podstatě během jednání ani nepoznala, že se jedná o lékařku. Od začátku do konce s žalobkyní jednala arogantně, povýšeně a bez zájmu o její zdravotní stav a problémy. Proto ještě též den podala námitku pro podjatost dotyčné lékařky. Následně jí byl doručen posudek vypracovaný dotyčnou lékařkou, ve kterém pokles pracovní schopnosti žalobkyně ohodnotila na 30 %. Bylo to sice o celou třetinu víc než předchozí posudek, ale na situaci to samozřejmě nic nezměnilo, protože pro invalidní důchod I. stupně je třeba 35 %. Poté jí přišlo vyjádření k její námitce pro podjatost, ve kterém žalobkyni sdělili, že její tvrzení ověřili u dotyčné lékařky, která vše popřela, a tudíž je neprokazatelné a dále žalobkyni křivě obvinili, že námitku pro podjatost podala účelově až v okamžiku, kdy se dozvěděla o výsledku posudku. To ale samozřejmě není pravdou, protože tuto námitku podávala ještě též den, kdy se konalo jednání před posudkovou komisí, což může doložit. V závěru toho sdělení ji informovali, že jí následně přijde rozhodnutí o její námitce pro podjatost. Žalobkyně ale na rozhodnutí nečekala a opět doporučeným dopisem napsala své výhrady k jejich závěrům. Dodnes jí ale žádné rozhodnutí o její námitce pro podjatost nepřišlo. Na místo toho přišlo rozhodnutí, které na základě zmíněného lékařského posudku zamítá její námitky proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o invalidní důchod. Tedy rozhodnutí bylo vydáno na základě lékařského posudku, který zpracovala osoba, proti které podala námitky pro podjatost, a o které dodnes nijak nerozhodli. Proto jí zbývá poslední šance obrátit se na soud.

Vzhledem k výše uvedenému je přesvědčena, že vůči její osobě došlo k porušení ust. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kde je uvedeno, že: „*Veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.*“

Z uvedených skutečností vyplývá, že rozhodnutí ČSSZ ze dne 19. 8. 2014 bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného a protiprávně posouzeného skutkového stavu, což jej činí rozporným s ustanoveními vyhl. č. 359/2009 Sb., ale také s ustanoveními zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Navrhovala proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí ČSSZ z 19.8.2014 zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí považuje žalovaná za dostatečně zdůvodněné. Subjektivní úvahy a vlastní vyhodnocení nejsou důvodem přiznání invalidity, rozhodující je výhradně objektivní posudkové posouzení a vyhodnocení dle posudkových kritérií.

Protože žalobkyně v žalobě zpochybňuje správnost stanovení míry procentuálního poklesu vzhledem ke svému závažnému zdravotnímu stavu, k důkazu žalovaná navrhuje, aby ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění, vyhotovení nového posudku u příslušné PK MPSV ČR, která znovu dostatečně a zcela objektivně posoudí zdravotní stav a rozhodne o invaliditě dle platné právní úpravy. Nově vyžádaným dalším odborným posudkem zpracovaným PK MPSV ČR, jenž je ze zákona stěžejním důkazem, bude opětovně řádně a objektivně přešetřen zdravotní stav žalobkyně a najisto postaveno, zda je invalidní či nikoliv. Tento posudek je závazný i pro soud. Rozhodnutí ve věci samé žalovaná tedy ponechává na úvaze soudu dle závěru posudku.

Na vyjádření žalované žalobkyně reagovala tak, že žalovaná navrhuje, aby „zcela objektivně“ posoudila zdravotní stav žalobkyně PK MPSV ČR, tedy ministerstva, které řídí žalovanou a soud se závazně řídil tímto posudkem.

S navrženým postupem žalobkyně nesouhlasí a žádá, pokud bude třeba vypracování nového posudku, aby byl vypracován i skutečně nezávislý posudek nezávislým znalcem.

Případný posudek vyhotovený PK MPSV lze pak hodnotit jako každý jiný důkaz v rámci volného hodnocení důkazů, nikoliv jako jediný závazný pro soud. Zákon možnost vypracování nezávislého posudku nevyloučil.

Pokud jde o napadené rozhodnutí ČSSZ vydané 19. 8. 2014 pod č.j. 8459119922/48091-P2, tímto rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ, č.j. 845 911 9922 ze dne 13. 6. 2014.

Pokud jde o rozhodnutí ČSSZ ze dne 13. 6. 2014, tímto rozhodnutím ČSSZ zamítla žalobkyni žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, neboť podle posudku OSSZ Prostějov ze dne 22. 5. 2014 není žalobkyně invalidní. Dle uvedeného posudku jí poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost pouze o 20%.

V rámci námitkového řízení byl vypracován nový posudek o invaliditě ČSSZ dne 22. 7. 2014. Z něho bylo zjištěno, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně ve smyslu ust. § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Účastnice řízení není dle tohoto posudku invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. (postižení svalové a kosterní soustavy), oddílu E (dorzopatie a spondylopatie), položce 1c (bolestivý syndrom páteře včetně stavu po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének – se středně těžkým funkčním postižením) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, v platném znění, pro které lékař ČSSZ stanovil míru poklesu pracovní schopnosti ve výši 30% (při stanoveném rozpětí 30-40%). Procentní míra poklesu pracovní schopnosti účastnice řízení se ve smyslu ust. § 3 citované vyhlášky nemění. Lékař OSSZ určil za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu účastnice řízení s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddíl E, položka 1b, přílohy k citované vyhlášce, pro které stanovil míru poklesu pracovní schopnosti 20%. Rozdílné

hodnocení lékařem ČSSZ a lékařem OSSZ Prostějov nemá vliv na výsledný posudkový závěr, tj. na neuznání invalidity.

Krajský soud v Brně v rámci dokazování poté, kdy byla podána žaloba žalobkyní, nechal znovu posoudit zdravotní stav a schopnost soustavné výdělečné činnosti žalobkyně PK MPSV ČR, na pracovišti v Brně.

PK MPSV ČR vypracovala posudek dne 12.2.2015, kdy jednala ve správném složení, tedy složení, které nařizuje zákon, když u jednání PK musí být jako předseda posudkové komise přítomen posudkový lékař a poté ještě další lékař, který přímo pracuje v oboru, kterého se týká zásadní zdravotní postižení posuzované.

Posudková komise po prostudování podkladové dokumentace a zdravotní dokumentace, když sdělila, z jakých odborných lékařských nálezů vycházela, uvedla, že v daném případě se jedná o posuzovanou kvalifikovanou šičku, která pracovala většinou jako šička, krátce jako asistentka v realitní kanceláři. Posuzovaná v mládí prodělala revmatickou horečku. Kardiologické vyšetření provedené v září 2013 nezjistilo kardiální odchylku, echokardiografické vyšetření bylo zcela v normě, zátěžovým testem byla objektivně zjištěna dobrá tolerance zátěže a byla konstatována normotenze.

Pro akutně vzniklý stav byla u posuzované v roce 2011 provedena při jejím pobytu na Ukrajině operace výhřezu meziobratlové ploténky L5/S1. Pro recidivu potíží byla dne 26.6.2013 provedena reoperace ve stejné etáži - mikrodisektomie L5/S1 vlevo ve Fakultní nemocnici Olomouc. Od té doby posuzovaná uvádí trvání vertebrogenních potíží jak v bederním tak i v ostatních úsecích páteře, na čemž má podíl podle neurologických nálezů i tělesná konstituce. Funkčně je podle řady doložených lékařských nálezů stav dlouhodobě stabilizovaný s udávaným kolísáním bolestí, což je u vertebrogenních potíží obvyklé (pro které např. absolvovala i periradikuloterapii. Tato zhoršení lze zvládat v případě potřeby v rámci krátkodobé pracovní neschopnosti.

K datu vydání napadeného rozhodnutí z 19. 8. 2014 se u posuzované jednalo o stav po dvou operacích bederní páteře v etáži L5/S1. Statika páteře nebyla významněji narušena, uváděna je aplanace krční lordózy a horní a střední části hrudní páteře a bederní lordózy, lehce předsunuté držení hlavy. Klinicky přetrvávala porucha dynamiky páteře ve všech úsecích lehkého až středního stupně. Udávané bolesti z bederního úseku páteře vyzařující do levé hýždě, po zadní straně stehna až do lýtky. Popisováno je lehké oslabení svalové síly levé nohy pro plantární flexi. Pomocné EMG vyšetření konstatuje chronické změny kořenů L5 a S1 vlevo lehkého stupně. Reflexní odpovědi na dolních končetinách byly bez poruch, dobře výbavné, až briskní, symetrické. Nebyly přítomny parézy končetin ani svalové atrofie. Provedeno bylo i revmatologické vyšetření, které vyloučilo Bechtěrevovu chorobu, či jiné revmatologické onemocnění.

Funkčně šlo o stav bez podstatnější poruchy statiky páteře, se středně závažnou poruchou dynamiky, s recidivujícími projevy kořenového dráždění, s objektivizovanými známkami lehkého poškození nervových kořenů (podle EMG) a klinickým neurologickým nálezem lehkého oslabení schopnosti plantární flexe levé nohy, bez další zjištěné funkční patologie. PK konstatuje, že objektivně zjištěné funkční poruchy nezpůsobovaly závažné snížení celkové výkonnosti organismu při běžném zatížení.

Nebylo prokázáno těžké postižení více úseků páteře s trvalým funkčně významným neurologickým nálezem, s těžkým poškozením nervů, závažnými parézami, svalovými atrofiemi a poruchami hybnosti končetin.

V posudkovém závěru PK uvedla, že na základě prostudované zdravotní dokumentace a stavu zjištěného při jednání došla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ šlo u posuzované o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl bolestivý syndrom páteře, který je v posudku funkčně zhodnocen. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti PK hodnotí dle přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí následovně: **kapitola XIII, oddíl E, položka lc 30%.**

Celkově šlo o stav podle tíže klinických příznaků na hranici mezi položkami lb) a lc). Vzhledem ke skutečnosti provedených dvou operací bederní páteře a získané kvalifikaci v dělnické profesi, hodnotí PK pokles pracovní schopnosti podle položky pro středně těžké funkční postižení lc, také vzhledem k věku posuzované a dobré schopnosti případné rekvalifikace, na její dolní hranici.

Pokles pracovní schopnosti není hodnocen podle položky ld, poněvadž nebyla naplněna kritéria tam uvedená, jak plyne z posudkového hodnocení.

Pro posuzovanou vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu nebyla vhodná práce nadměrně fyzicky náročná, spojená s manipulací s těžkými břemeny a prováděná v dlouhodobě nevhodné poloze páteře, např. v předklonu, a práce bez možnosti občasné změny polohy (sed, stoj, ev. krátká chůze). Byla schopna vykonávat fyzicky lehkou práci např. s využitím dosažené kvalifikace a získané praxe, byla schopna rekvalifikace nebo zaučení na vhodnou práci.

V závěru pak PK MPSV uvedla, že posuzovaná k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 6.5.2015. U tohoto jednání obecný zmocněnec žalobkyně uvedl, že se domnívá, že PK MPSV není nestranný orgán, je to především úřad, který řídí ČSSZ, a proto posudek PK MPSV nepovažuje za nezávislý a objektivní. Právě z těchto důvodů žádá žalobkyni o vypracování nezávislého posudku, jinak by celé soudní řízení bylo zcela zbytečné a formální.

Dále uvedl, že se závěry posudku se nemůže ztotožnit, protože závěry nejsou dostatečně odůvodněné. Zdravotní stav jeho manželky PK dostatečně nezohlednila, nebere vůbec v úvahu její opakované a trvající zdravotní komplikace a obtíže. Vůbec si nedokáže představit, že by měla být schopna pracovat 8 hodin denně, 5 dnů v týdnu, v jakémkoliv zaměstnání, aby zanedlouho neskončila se zhoršeným zdravotním stavem a bolestmi v neschopnosti nebo dokonce na další operaci. Dále nerozumí, z čeho vychází manželčina údajná dobrá schopnost rekvalifikace, na kterou se PK odvolává, a na jakou profesi by se měla rekvalifikovat, když má jen učňovské vzdělání a praxi v dělnických profesích a nemůže vykonávat práci fyzicky náročnou, manipulovat s břemeny, vykonávat profese v nevhodné poloze, jako v předklonu, vsedě, ve stoje. Co však potom zůstává? Existují vůbec takové

dělnické profese, které toto zaručují a kolik jich je, že míra manželčiny pracovní schopnosti klesla údajně jen o 30%, ale v žádném případě o 35%, při kterých vzniká nárok na alespoň ten nejnižší invalidní důchod, a tedy alespoň minimální sociální zajištění.

Dle názoru zmocněnce jeho manželka vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dnes nemůže vykonávat drtivou většinu povolání, kterých byla před operací schopna. Je také skutečností, že profese odpovídající manželčinu zdravotnímu stavu trh práce nenabízí, o tom svědčí skutečnost, že za celou dobu její evidence na úřadu práce, což bude v srpnu již rok, jí nebyla dána ani jedna doporučenka do zaměstnání.

Dále sdělil, že PK MPSV hodnotí pokles pracovní schopnosti jeho manželky podle položky 1c, tedy jako středně těžké funkční postižení, kde je rozmezí poklesu pracovní schopnosti 30-40%, ale s odkazem na nijak neodůvodněnou údajnou dobrou schopnost rekvalifikace a dokonce s odkazem na věk posuzované, je manželka PK trestána za svůj relativně nízký věk a pokles pracovní schopnosti byl stanoven na dolní hranici v této kategorii. Toto je ryze subjektivní a částečně diskriminační přístup. Opětovně trvá na vypracování skutečně nezávislého posudku zdravotního stavu manželky a ztráty míry její pracovní schopnosti. Již po první operaci jí ošetřující lékaři na, kteří nevěděli, že žije v ČR, říkali, že si na může zažádat o invalidní důchod. Česká republika se tváří jako civilizovaná evropská země, ale takto nemocné lidi „žene“ do práce. Dokonce i bratr manželky, který prodělal tutéž operaci, ale pouze 1x, na Ukrajině invalidní důchod bez problémů pobírá, a to i této době válkou zmítané zemi.

Zástupkyně ČSSZ nesouhlasila s vypracováním znaleckého posudku, jak navrhuje žalobkyně, má zato, že byl dostatečně a řádně zjištěn zdravotní stav žalobkyně PK MPSV ČR, proti posudku žádné výhrady nemá, takže dle jejího názoru by žaloba měla být zamítnuta.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně při vydání rozhodnutí vycházel z důkazu, a to posudku PK MPSV ČR, pracoviště v Brně ze dne 12. 2. 2015. Posudek PK MPSV ČR z tohoto data soud pokládá za posudek úplný, správný a přesvědčivý, neboť posudková komise jednala ve správném složení, které jí zákon ukládá, vyšla ze všech odborných lékařských nálezů o zdravotním stavu žalobkyně, když ani tato nezpochybňovala, že posudková komise měla k dispozici veškeré zprávy o jejím zdravotním stavu.

Pokud jde o posudek PK MPSV ČR, je v těchto řízeních stěžejním důkazem, je však pravdou, že musí být hodnocen tak jako každý jiný důkaz.

Krajský soud v Brně také takto postupoval a uvádí, že nemá důvodu pochybovat o závěrech uvedeného posudku, který zohlednil, že žalobkyně podstoupila 2x operaci páteře, a jaké má k datu vydání napadeného rozhodnutí s ohledem na její zdravotní postižení problémy

a správně se posudková komise s ohledem na věk žalobkyně, její kvalifikaci i před tím vykonávanou práci, zabývala skutečností, jaká fyzická práce by pro žalobkyni byla vhodná, resp. jakou práci by právě s ohledem na zdravotní stav vykonávat neměla, přičemž úkolem posudkové komise není stanovit konkrétní zaměstnání, které by žalobkyně mohla či nemohla vykonávat.

Soud tedy uvádí, že s ohledem na shora uvedené skutečnosti neměl důvodu o objektivitě posudku PK MPSV ČR ze dne 12.2.2015 pochybovat, a proto provedení dalších důkazů i dle soudu není v dané věci potřeba.

Posudek PK MPSV ČR ze dne 12.2.2015 soud pokládá za úplný, správný a přesvědčivý.

Soud pak nesouhlasí také s tím, že žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 19. 8. 2014 nepostupovala důsledně v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich vyhodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že pokud jde o rozhodnutí žalované z 19. 8. 2014, tedy rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, z jeho odůvodnění vyplývá, jaký nový důkaz byl proveden, důkaz byl proveden posudkem o invaliditě ze dne 22. 7. 2014, vyplývá z odůvodnění, jak se s tímto novým posudkem o invaliditě žalovaná vypořádala a citovala příslušná ustanovení zákona, který se na případ žalobkyně vztahuje.

Ani tato námitka žalobkyně tedy důvodná není.

Žaloba žalobkyně s ohledem na skutečnosti, které soud uvedl, důvodná není, a proto ji soud dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení jí proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovanou, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. května 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně